

เสียงธรรมจากห้อง “เมตตากรมย์กรรมฐาน” วันอาทิตย์ที่ 1 ตุลาคม 2566

เรื่อง แก่นของการฝึกกสิณ

โดย อาจารย์ คณานันท์ ทวีโกด

กำหนดสติอยู่ในความรู้สึกตัวทั่วพร้อมทั่วร่างกายของเรา ผ่อนคลายปล่อยวางร่างกาย กำหนดว่าจิตของเรา ตัดความรู้สึกความห่วงใยในร่างกายทั้งหมด การที่เราปลดผ่อนคลายร่างกายให้การปล่อยวางผ่อนคลายร่างกายนั้น เป็นการตัดความรู้สึกที่เชื่อมโยงระหว่างขันธ์ห้ากับจิตใจของเรา ยิ่งตัดกายมากเท่าไร ยิ่งเกิดสภาวะแห่งการแยกกาย แยกจิตแยกรูปแยกนาม เมื่อแยกจิตจากกายได้มากเท่าไร ทั้งสมาธิก็ดีทั้งปัญญาความรู้แจ้งในความเป็นไปในขันธ์ห้า ร่างกายก็ดี ยิ่งปรากฏชัดเจนมากขึ้นเพียงนั้น การตัดกายจึงเป็นพื้นฐานสำคัญอย่างยิ่งในการปฏิบัติเพื่อความเป็นพระ อริยเจ้า และหากเราคิดพิจารณาดูว่า อันที่จริงแล้วร่างกายนี้เป็นภาวะ คำว่าเป็นภาวะก็คือ ร่างกายนี้ในนัยยะแห่ง วิปัสสนาญาณ เราพิจารณาว่าร่างกายนี้ มันมีความทุกข์เป็นต้นเหตุของความทุกข์ ความปวดเมื่อย ความเจ็บไข้ไม่สบาย ความหิวกระหาย ความสกปรกในความเสื่อม รวมไปถึงสภาวะที่ร่างกายนี้เป็นรังของโรค คือโรคภัยไข้เจ็บทั้งหลายเกิดขึ้นได้ในขันธ์ห้าในอวัยวะทุกส่วน ให้เราพิจารณาจนเห็นจริงว่าร่างกายที่เป็นกายเนื้อนี้ไม่มีอวัยวะส่วนใดเลยที่ปลอดจากความเจ็บของโรคภัยไข้เจ็บ

ดังนั้นร่างกายนี้หากจิตของเราฝึกที่จะปล่อยวาง ยิ่งปล่อยวางได้มากเท่าไรจิตยิ่งเป็นอิสระ จิตยิ่งเข้าสู่ความสงบ จิตยิ่งเข้าสู่ฌาน จิตยิ่งเข้าสู่ความเป็นทิพย์ ยิ่งตัดกายได้มากเท่าไร สุดท้ายใจเรายิ่งตัดกิเลสได้มากขึ้น ความโลภ ความโกรธ ความหลง มีสาเหตุมาจากความยึดมั่นถือมั่นในร่างกายนี้

ดังนั้นเมื่อเราพิจารณาดูแล้ว เราผ่อนคลายปล่อยวาง ฝึกให้การผ่อนคลายร่างกายของเรา ปล่อยวางร่างกาย ขันธ์ห้าจนกระทั่งเหลือแต่จิต เหลือแต่ความสงบ ปล่อยวางร่างกาย ปลดภาระความห่วงความเกะความยึดในขันธ์ห้าของเรา ยึดในขันธ์ห้าของบุคคลอื่น

จากนั้นมาจดจ่ออยู่กับอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเป็นเหมือนกับแพรวไหมพลั่วผ่านเข้าออกในกาย เข้าสู่ ลมหายใจละเอียด เข้าสู่อารมณ์จิตละเอียด จิตเดินเข้าสู่สมาธิ มีความสงบที่ชีวิตได้ด้วยการหายใจที่มันเบาละเอียด ลง ลมหายใจละเอียดเบาสบาย เรากำหนดรู้อยู่กับลมหายใจ กำหนดรู้อยู่ในอารมณ์สบาย ลมยิ่งเบาละเอียดลง จนกระทั่งลมเข้าสู่ความสงบระงับ จิตสงบนิ่งหยุด กำหนดหยุดจิต นิ่งหยุดสงบอยู่ในความสงบนิ่งหยุดในเอกัตถารมณ ในเอกัตถารมณเรากำหนดภาพนิมิตเป็นดวงแก้วที่เป็นจิตเป็นกสิณจิต ลูกแก้วที่จุดเล็กๆค่อยๆขยายใหญ่ขึ้นสว่างขึ้น จนมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณสามนิ้ว เป็นลูกแก้วขนาดย่อมๆ ใส สว่าง มีแสงรัศมี ภาพนิมิตของดวงจิต เชื่อมโยงกับอารมณ์จิตอารมณ์กรรมฐาน แก่นของการฝึกกสิณก็คืออารมณ์ของใจอารมณ์ของจิต อารมณ์กรรมฐาน สัมพันธ์กับภาพนิมิต ภาพนิมิตยังเป็นปฏิภาคนิมิตคือมีสภาวะเป็นเพชร มีรัศมีฉัพพรรณรังสีแผ่สว่างการกระจายออก มากเท่าไร จิตยิ่งเข้าถึงความสงบยิ่งเข้าถึงความเป็นทิพย์ในอารมณ์แห่งกสิณ

กำหนดให้จิตของเราในตอนนี ปรากฏความเป็นเพชรประกายพริ้ว กำหนดรู้ว่าเป็นปฏิภาคนิมิต กำหนดรู้ว่า จิตเราเข้าถึงฌานสี่ในกสิณ จากนั้นกำหนดจิตให้เห็นภาพใจกลางดวงแก้วที่เป็นเพชรประกายพริ้ว ปรากฏภาพสมเด็จพระองค์ปฐมทรงเครื่องจักรพรรดิอยู่ภายในสว่างเป็นเพชร ใจยิ่งรู้สึกได้ถึงพุทธานุภาพที่แผ่กระจายสว่าง นิ่งสงบอยู่กับภาพ ดวงจิตของเราที่มีองค์พระทรงเครื่องจักรพรรดิอยู่ภายใน กำหนดทรงอารมณ์จิตทรงอารมณ์ไว้ ความรู้สึกว่าดวงจิตองค์ พระที่แผ่ฉัพพรรณรังสี ฉัพพรรณรังสีนี้แผ่สว่างปกคลุมห้องที่เราฝึกกรรมฐาน แผ่ปกคลุมชิมชาบรตมีเส้นแสง

ฉัพพรรณรังสี แผ่คลุมคุ้มครองกายเนื้อของเรา ฉัพพรรณรังสี แสงรัศมีของจิตที่มีดวงแก้วประกายพริ้วและองค์พระที่เป็นเพชรประกายพริ้วทรงเครื่องจักรพรรดิ ฟอกชำระล้างกายหยาบธาตุนั้นของเราสว่าง จิตมีความอึดเฝือก จิตยิ่งซึ้งซาบ สัมผัสในกระแสพลังแห่งพุทธคุณ พุทธานุภาพแห่งคุณพระพุทธรูปเจ้าไม่มีที่สิ้นสุดไม่มีประมาณ

จากนั้นตั้งจิตอธิษฐาน เจริญปัญญาพิจารณาว่า ในยามที่เราสวดมนต์ ไม่ว่าจะเป็นการสวดคาถาพระคาถาบทใดก็ตาม จะเป็นพระคาถาเงินล้าน คาถาบทพระจักรพรรดิ คาถาชินบัญชร หรือคาถายอดพระกัณฑ์พระไตรปิฎก บทใดก็ตาม เรากำหนดเสียงที่เราเปล่งออกมาผ่านองค์พระภายในจิตที่เป็นเพชรประกายพริ้วเป็นทิพย์และปรากฏแสงสว่างกำลังแห่งการสวดแผ่สว่างไปทั่วจักรวาลทั่วสามภพสามภูมิ กำหนดจิตว่ากำลังจิตของเรายกกำลังขึ้น สวดมนต์ก็ดี แผ่เมตตาก็ดี เราแผ่จากภายใน แผ่จากกำลังจิตที่มีความเป็นทิพย์ แผ่จากกำลังใจของเราที่ทรงผานเต็มกำลัง

คราวนี้เมื่อเราปฏิบัติมากเข้านานเข้า จากเดิมที่เปล่งเสียงออกมาเพียงอย่างเดียว แต่คราวนี้ก็มีกระแสจิตมีความเป็นทิพย์ แผ่สว่างกระจาย มีกระแส มีกำลังพุทธคุณ มีกำลังที่เราเชื่อมกระแสกับพระพุทธรูป พระธรรม พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระมหาโพธิสัตว์ แผ่สว่างกระจายออกไป กำลังการสวดเจยกๆของเราก็กลายเป็นกำลังที่เติมกำลังขึ้น เติมกำลังพระจักรพรรดิ สวดแผ่เมตตาแผ่ออกไปได้สามภพสามภูมิหนึ่งพระนิพพาน กระแสนุญแจกระแสเชื่อมโยงถึงกันไปหมด

ให้เรากำหนดจิตว่านับแต่บัดนี้ **กำลังใจเราสูงขึ้นตั้งใจให้การสวดของเราเกิดกระแสพลังงานแห่งกุศลเต็มกำลัง**

กำหนดจิตทรงสภาวะให้เห็นดวงจิตของเราที่ภายในมีองค์พระสมเด็จพระปฐมบรมครูเครื่องจักรพรรดิแผ่สว่างเต็มกำลัง ทรงอารมณไว้ให้เป็นตบะ ให้กำลังแห่งงานสะสมทรงตัว คำว่ากำลังงานที่ทรงตัวก็คือจิตที่เราทรงสมาธินั้นสามารถมีความเสถียรตั้งมั่นยาวนานได้เท่าที่เราต้องการ จากขณิกสมาธิจะเกิดกำลังกลายเป็นอัปนาสมาธิ คือจิตตั้งมั่นในอารมณ์ที่เราตั้งจิตไว้ให้นานเท่าที่จะนานได้ ทรงอารมณ ทรงภาพพระ ทรงภาพลูกแก้วภายในมีสมเด็จพระปฐมบรมครูเครื่องจักรพรรดิแผ่สว่าง ใจเอิบอิ่ม จิตผ่องใส

สำหรับผู้ที่ปฏิบัติมาจนกระทั่งกำลังจิตตามภาพสูงพอ บางคนเคยชินก็ยังสวดมนต์อยู่ เหมือนเรานึกสวดมนต์ไปหรือบางครั้งจิตได้สำนึกของเราก็สวดไปเองโดยอัตโนมัติ สำหรับบางบุคคลจากจิตที่ตั้งมั่นจากบทสวดก็สงบกลายเป็นกระแส กลายเป็นพลังงาน พอถึงภาคของโลกทิพย์ไม่มีภาษาแต่เพียงภาษาจิต จิตเจตนา กระแสพลังงานแสงสว่างกลายเป็นเจตนารมณ์แห่งการแผ่เมตตาก็ดี แผ่กระแสเชื่อมกระแสก็ดี ไม่มีคำพูด มีแต่เพียงพลังงานคือแสงสว่างที่ปรากฏ ทุกภพภูมิกำหนดรู้ได้เป็นภาษาแห่งจิต กำหนดคลื่นแสงสว่างเข้มข้นขึ้นแผ่สว่างมากขึ้น แผ่จากองค์พระภายในจิตของเราสว่างเจิดจ้าเจิดจรัส ทรงอารมณทรงสภาวะที่จิตของเราเป็นแก้วกายสิทธิ์ เป็นแก้วที่มีกำลังแห่งจักรพรรดิ กำหนดจิตสำหรับสายหลวงปู่ก็กำหนดว่าเวลาที่เราวางลูกแก้วจักรพรรดิที่ใดก็ตาม วางลูกแก้วบนฝ่ามือ กำหนดจิตเห็นลูกแก้วดวงเล็กๆที่เราจะวาง เกิดแสงสว่างเกิดภาพนิมิตองค์พระสว่างขึ้นเป็นประกายพริ้ว กำหนดจิตเห็นเส้นแสงพลังงาน จากพระโพธิสัตว์มหาโพธิสัตว์ หลวงปู่ หลวงตาม้า หลวงปู่ทวด พระศรี รวมลงมายังลูกแก้วก่อให้เกิดแสงสว่าง ก่อให้เกิดกำแพงบุญกุศลแห่งบุญลูกใหญ่ กำหนดว่าลูกแก้วนั้นปรากฏสว่างกลายเป็นวิมานทิพย์กลายเป็นภูเขาแห่งทิพย์สมบัติ ภูเขาแห่งบุญกุศลที่พระโพธิสัตว์ทั้งหลาย พระพุทธรูปเจ้าทั้งหลาย พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย พระอรหันต์ทั้งหลาย เมตตาคำเพ็ญศุภกรรม รวมไปจนกระทั่งถึงบารมีทั้งสามสิบทัศรวมใหญ่อยู่ในลูกแก้วจักรพรรดิที่เราวาง ให้มวลบรรดาสรรพสัตว์ทั้งหลายดวงจิตดวงวิญญาณทั้งหลายโมทนาสาธุ

กำหนดจิตทรงอารมณ เจริญปัญญา ตั้งใจว่า ต่อไปเราติดอาวุธในการปฏิบัติ เราติดอาวุธในการสร้างบารมี กำลังงาน กำลังสมาธิ กำลังกรรมฐาน กำลังแห่งความเป็นทิพย์ของเรายกระดับภูมิจิตของเราขึ้นเต็มกำลังทุกคน

กำหนดอยู่ในดวงแก้วองค์พระสมเด็จพระปฐมบรมครูเครื่องจักรพรรดิปรากฏสว่าง

จากนั้นกำหนดจิตขอให้องค์พระนั้นขยายใหญ่ขึ้นสว่างขึ้นพร้อมกับดวงแก้ว สว่างจนพ้นจากกายของเรา สว่างขยายใหญ่จนกระทั่งคลุมโลก คุณอนันต์จักรวาลทั้งหมด จิตเราพิจารณาว่าสิ้นโลกสิ้นวัตถุ จักรวาลทั้งหมดในที่สุดก็แตกสลาย เหลือเพียงธรรม เหลือเพียงกุศล

กำหนดจิตว่ากระแสธรรม กำลังแห่งพระจักรพรรดิ สมเด็จพระเจ้าปฐมทรงเครื่องจักรพรรดิคุณจักรวาล คุณสังสารวัฏ ในที่สุดทุกดวงจิตก็เข้าสู่มรรคผลพระนิพพาน

กำหนดจิตทรงอารมณ์ เห็นองค์พระสมเด็จพระเจ้าปฐมทรงเครื่องจักรพรรดิรอบจักรวาลทั้งหมด จิตเรามีความเอิบอิ่ม โมนานุกูลกับพระปณิธานของพระโพธิสัตว์เจ้าทุกๆพระองค์ตราบนพระพุทธรูปเจ้าองค์สุดท้าย เราน้อมจิตโมนานาสากับทุกท่านทุกๆพระองค์

จากนั้นกำหนดจิต ตั้งจิตจดจ่ออยู่กับองค์พระสมเด็จพระเจ้าปฐมทรงเครื่องจักรพรรดิ ขอบารมีสมเด็จพระเจ้าปฐมทรงเมตตา สงเคราะห์ ขอยกจิตอธิษฐานกายของข้าพเจ้าขึ้นไปบนพระนิพพานด้วยเถิดพระพุทธรูปเจ้าข้า ขอบารณานาถาธิษฐานพระโพธิสัตว์พระมหาโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลายในสวรรค์ชั้นดุสิต ขอสมเด็จพระเจ้าปฐมทรงเป็นประธานท่ามกลางพระพุทธรูปเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระอรหันต์ พระอริยเจ้า ครูบาอาจารย์รวมไปถึงพระโพธิสัตว์เจ้านับเนื่องแต่พระโพธิสัตว์เจ้าพระมหาโพธิสัตว์องค์ถัดไปคือพระศรีอาริยมุตไตรย ของเจมตตามาปรากฏบนพระนิพพาน รวมถึงพระอนาคตวงศ์ทั้งสิบ ตลอดจนไปถึงพระโพธิสัตว์อันสืบสายพุทธวงศ์ต่อเนื่องอันไม่มีที่สุดไม่มีประมาณตราบนสิ้นดวงจิตสุดท้ายเข้าถึงซึ่งพระนิพพาน เราน้อมจิตอธิษฐานเชื่อมกระแสกับทุกท่านทุกๆพระองค์ อธิษฐานเห็นกายเราเป็นกายพระวิสุทธิเทพ น้อมจิตอธิษฐานว่าขอให้ข้าพเจ้าเชื่อมกระแสกับทุกท่านทุกๆพระองค์ ขอท่านเมตตาสงเคราะห์ เป็นครูบาอาจารย์ของข้าพเจ้า ขอท่านทั้งหลายเมตตาทุกครั้งในยามที่ข้าพเจ้าใช้กำลังแห่งกรรมฐาน ใช้กำลังแห่งอภิญาสมาบัติ ใช้กำลังในการสวดมนต์ ใช้กำลังในการแผ่เมตตาปรับภพภูมิ

กำหนดจิตทรงอารมณ์จนกระทั่งแสงสว่างแห่งกายพระวิสุทธิเทพของเรานบนพระนิพพาน สว่างเจิดจ้าอย่างยิ่ง ทรงอารมณ์ในอารมณ์พระนิพพาน ทรงอารมณ์ในอารมณ์จิตที่เราตัดภพจบชาติ ปล่อยวางตัดภพจบชาติ อารมณ์จิตตั้งมั่นแนบอยู่กับอารมณ์พระนิพพานเพียงจุดเดียว กายพระวิสุทธิเทพสว่างผ่องใสบริสุทธิ์อย่างยิ่ง

พิจารณาว่าจิตของเราในขณะนี้ ตัดสังโยชน์ทั้งสิบ เมื่อเราไม่มีกายเนื้อไม่มีขันธ์ห้า เราก็ไม่รู้ว่าเป็นจะต้องไปกินอาหารใหม่ ความติดในรสชาติ รูป รส กลิ่น เสียง โภภะเราก็ไม่ปรารถนา หรือแม้แต่ธรรมารมณ์คืออารมณ์ของจิตที่เป็นฝ่ายอกุศล อันได้แก่เรื่องราวของความวุ่นวายเวียนว้อ ตราม่า เรื่องกระทบกระทั่งใจ กระแสจิตที่เกิดจากกระแสแห่งความหมั่นไส้ถือดี หยิ่งจองหอง อิจฉาริษยา กระแสคลื่นแห่งความโกรธ กระแสคลื่นแห่งความพยายาบท อันนี้ถือว่าเป็นธรรมารมณ์ แต่เป็นอกุศล เราก็ไม่ยินดียินร้ายด้วย เพราะอารมณ์จิตของเราไม่ปรารถนาที่จะเสวยความสุขที่เป็นของหยาบ จากรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส รวมถึงธรรมารมณ์ทั้งปวงอัน เป็นอกุศล ตัดกายทั้งกาย อารมณ์จิตเหลือแต่เพียงอารมณ์พระนิพพาน พิจารณาว่าจิตเราไม่ต้องการสิ่งอื่นสิ่งใด ความโลภโกรธหลงเหือดหายไปจากใจ พอเป็นกายพระนิพพานไม่มีเพศ ความรู้สึกความต้องการในเพศตรงข้ามก็สลายจิตจางออกไป เมื่อเข้าถึงอารมณ์พระนิพพาน อารมณ์จิตที่เป็นสุข จากอารมณ์ของฌานอันเป็นคุณสมบัติแห่งพรหมก็ไม่มีในจิตเรา อารมณ์จิตของเราสงบผ่องใสตั้งมั่น สะอาด เบาละเอียดเป็นสุขยิ่งกว่าอารมณ์แห่งพรหม ยิ่งกว่าอารมณ์แห่งฌาน หรือแม้แต่อารมณ์แห่งความว่างของอรุปรหม จิตของเราในขณะนี้เข้าถึงสภาวะที่ละเอียดกว่าอรุปรหมคืออารมณ์พระนิพพาน อรุปรหมยังมีความหนักอยู่เพียงน้อยนิดเดียว คืออารมณ์ที่หมดบุญเมื่อไรก็ต้องร่วงกลับลงมาเกิด แต่อารมณ์แห่งพระนิพพานนั้นเป็นผู้ไม่หวนกลับลงมาเกิดอีกต่อไป กรรมทั้งหลายไม่สามารถติดตามให้ผล ในขณะที่อรุปรหม หมดบุญฝ่ายกุศลเมื่อไร ใช้บุญฝ่ายกุศลจนหมดเกลี้ยง ถึงเวลาหมดบุญเมื่อไร กรรมฝ่ายอกุศลก็เข้ามาเต็มๆ ต้องร่วงลงสู่อบายภูมิเบื้องล่างใช้จนหมด แล้วจึงมาเริ่มต้นสร้างบารมีนับหนึ่งใหม่อีกครั้ง เหตุนี้พระพุทธรูปจึงทรงตรัสว่า เมื่อยามที่ท่านเล็งญาณว่าจะ

โปรดผู้ใด เมื่อนึกถึงอาจารย์ของท่านทั้งสองซึ่งได้อุปถัมภ์แล้ว ก็มรรณาไปซะแล้ว เข้าสู่ความเป็นพรหมปิดอายตนะ ไม่รับรู้สิ่งใด ท่านก็บอกว่าอาจารย์ของท่านฉิบหายจากความคิดที่ไม่สามารถเข้าถึงความดี ต้องเริ่มนับหนึ่งใหม่สร้าง บารมีขึ้นมาใหม่ อันนี้ก็ให้เราเข้าใจ

ดังนั้นอารมณ์จิตที่มันละเอียดในอารมณ์พระนิพพานก็คืออารมณ์ที่กรรมทั้งหลายไม่อาจให้ผล ไม่อาจติดตาม ให้ผลอีกต่อไป เมื่อเข้าถึงพระนิพพานโดยที่ดับขันธห้าแล้ว แต่สำหรับพระอรหันต์ท่านสิ้นกิเลสจริง แต่ในยามในขณะที่ มีกายเนื้อก็ยังอาจมีผลแห่งกรรมที่ยังให้ผลได้อยู่ แต่ถ้าเมื่อไรที่เข้าถึงพระนิพพานโดยที่ตัดร่างกายขันธห้าดับขันธไป แล้ว กรรมทั้งหลายก็หมดสิ้นหมดกำลังที่จะติดตาม มารทั้งหลายก็ไม่สามารถจะติดตามดวงจิตของผู้เป็นพระอรหันต์ได้ เพราะดับสิ้นจากกิเลสไม่มีเชื้อแห่งการเกิดไม่มีเชื้อแห่งความอยาก อันนี้ก็ให้เราทรงอารมณ์และเข้าใจอารมณ์แห่ง พระนิพพาน พระนิพพานจึงว่างจากกิเลสอย่างยิ่ง ว่างจากภาวะทั้งปวงอย่างยิ่ง จึงใช้อีกนามหนึ่งว่าจบกิจทางโลก จบ กิจของพระพุทธศาสนา เราทรงอารมณ์เทียบเคียงกับอารมณ์แห่งพระอรหันต์ผล ทรงอารมณ์อยู่บนพระนิพพาน ทรง สภาวะในความเป็นกายพระนิพพานกายพระวิสุทธิเทพ สงบนิ่งสว่าง เสวยวิมุตติสุขในอารมณ์พระนิพพานไว้ ให้ใจเรา สงบละเอียดผ่องใส

จากนั้นกำหนดจิตอธิษฐาน ทรงอารมณ์พระนิพพานสว่าง จิตเป็นสุข จากนั้นอธิษฐานจิต ขอบารมีพระพุทธ องค์กรทรงสงเคราะห์โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าสมเด็จพระองค์ปัจจุบันของเมตตาสงเคราะห์ให้ข้าพเจ้าสามารถใช้ชีวิต ดีตั้งญาณ บุปเพณิวาสนาสติปัญญา ดูเรื่องราวในอดีตในความเป็นมาในภูมิในเหตุของพระพุทธศาสนา ในดินแดนสุวรรณ ภูมิ กำหนดจิตอธิษฐานน้อมจิตตามคุณภาพตามเรื่องราวที่ท่านที่อาจารย์จะเล่าให้ฟัง

อันนี้เป็นเรื่องเป็นเหตุที่มีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงเกี่ยวพันกับยุคสมัยแห่งชาววิไล ที่กำลังจะปรากฏขึ้นมา เรื่องราวที่จะเล่านี้เป็นเรื่องราวของพระอรหันต์พระองค์แรกที่เป็นคนไทย เป็นคนไทยคนแรก บุคคลนั้นท่านมีนามว่า “พระปุณณะเถระ” ในวัยหนุ่มนั้นท่านเป็นพ่อค้าวาณิชเดินทางไปทำการค้าที่แคว้นมคธ ท่านพื้นเพเป็นคนในเขตพื้นที่ ในปัจจุบันที่เรียกว่าปราณ ปราณบุรี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งแถบแถบเพชรบุรี ท่านเดินทางไปทำการค้าที่แคว้นมคธ แล้วก็ โชคดีได้ฟังธรรมโดยตรงกับพระพุทธองค์ รวมความว่าท่านเป็นคนไทยคนแรกที่เกิดในสมัยพุทธกาล เมื่อฟังธรรมแล้ว ในขณะที่ท่านฟังธรรม ท่านอยู่ที่เขตวันมหาวิหาร แล้วก็ตัดสินใจบวช โดยที่พระพุทธองค์ทรงตรัสให้บวชในแบบ เอิทธิกขุอุปสัมปทา คือทรงตรัสว่าเธอจงมาบวชเถิด ก็ปรากฏผ้าทิพย์อันปรากฏขึ้นจากบุญบารมีเก่าของท่าน เป็นผ้า ทิพย์มาปรากฏ ท่านก็ปรากฏเพศปรากฏองค์เป็นพระภิกษุชาวไทยองค์แรก โดยที่มีพระอรหันต์ดูแลเป็นพระ อุปัชฌายะ แล้วก็ยังมีพระอุบาลีเป็นพระที่ท่านให้ศีล ท่านปฏิบัติไปจนกระทั่งก้าวหน้าในธรรม

จนกระทั่งวันหนึ่งท่านก็มีความรู้สึกได้ว่า ตัวท่านสปีบายะเหมาะสมกับพื้นที่บ้านเดิมก็คือปราณบุรี ท่านก็เลยตั้งใจว่าจะไป ปฏิบัติกลับไปที่ปราณบุรีคือประเทศไทยเขตแดนประเทศไทย ในสมัยนั้นดินแดนต่างๆก็ยังไม่เหมือนปัจจุบัน บางส่วน ที่เป็นพื้นดินสมัยนั้นก็เป็นที่ทะเล บางส่วนที่เป็นทะเลสมัยนั้นก็พื้นดิน ผืนแผ่นดินรวมความว่ามันก็มีความแปรปรวน เปลี่ยนแปลงมีความไม่เที่ยงของโลกเป็นปกติ เมื่อท่านตัดสินใจมากราบลาพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ท่านก็ทรงเทศนา ซึ่งมีปรากฏอยู่ในปุณณะกถาอยู่ในพระไตรปิฎก ท่านก็ทรงตรัสว่า "ความสงบระงับในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส โภจวิภวะธรรมารมณ์ทั้งหลาย เป็นเหตุให้สงบลง เป็นเหตุที่ทำให้เราเบาบาง แต่ความที่เข้าไปปรุง เข้าไปยึด เข้าไปแต่ง ในสิ่งที่มากระทบทั้งรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส โภจวิภวะและธรรมารมณ์ทั้งปวง ก่อให้เกิดกิเลส ก่อให้เกิดชาติภพ อารมณ์จิตที่กระทบที่เราปรุงนี้แหละ ก่อให้เกิดการเกิด ดังนั้นเมื่อไรที่เรารู้เท่าทันวางเฉยสิ่งที่มากระทบทางรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสได้ กิเลสเราก็เบาบางลง ซึ่งเมื่อไรที่เราแยกกายแยกจิตได้ เราก็จะสามารถตัดตรงนี้ได้ มันก็สามารถจะเบา ลง" อันนี้บางส่วนก็เป็นส่วนที่อาจารย์อธิบายขยายความให้เราเข้าใจง่ายขึ้น

เมื่อท่านทรงตรัสสอน พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนพระปुณณะเถระแล้ว ท่านก็ทรงสอบถามว่าเมื่อเธอจะเดินทางกลับไปปราณบุรี ถึงเวลาคนที่ปราณบุรีนั้นมีนิสัยดุร้าย อันนี้ก็คือนอนอยู่ในพระไตรปิฎก อยู่ในปุณณะเถระ

พระองค์ท่านพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงตรัส "ถ้าหากเขาประหารท่านด้วยกำปั้นด้วยฝ่ามือ ท่านจะอย่างไรหละ"

พระปุณณะเถระก็ตอบว่า "โชคดีแล้วพระพุทธเจ้าคะ ที่เขาประหารข้าพเจ้าด้วยฝ่ามือ ไม่ได้ประหารด้วยการใช้ก้อนดินก้อนหินขว้างข้าพเจ้า"

พระพุทธองค์ก็ถามต่อมา "แล้วถ้าเขาประหารท่านด้วยใช้ก้อนดินก้อนหินขว้างหละ ท่านจะอย่างไร"

พระปุณณะเถระก็ตอบว่า "โชคดีหนักหนาแล้วพระพุทธเจ้าคะ ที่เขาไม่ใช้ก้อนไม้ทุบตีข้าพเจ้า ประหารข้าพเจ้าด้วยท่อนไม้"

พระพุทธองค์ก็ทรงตรัสถามต่อ "แล้วถ้าไม่ได้เกิดทุบตีด้วยท่อนไม้หละจะอย่างไร"

พระปุณณะเถระก็ตอบมา "โอ้ยโชคดีมากพระพุทธเจ้าคะ เขาทุบตีข้าพเจ้าด้วยท่อนไม้ โชคดีที่เขาไม่ได้ประหารข้าพเจ้าด้วยศาสตราวุธทั้งหลาย"

พระพุทธเจ้าก็ทรงตรัสไว้ว่า "ถ้าเขาประหารท่านด้วยศาสตราวุธทั้งหลายหละ ท่านจะอย่างไร"

พระปุณณะเถระก็ตอบว่า "อันผู้ปฏิบัติเพื่อพระนิพพานเพื่อความป็นพระอริยเจ้านั้น ประารถความตาย ประารถการเข้าถึงพระนิพพานเป็นที่สุด เขาประหารข้าพเจ้าก็ดีแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ไม่ลำบากในการมีขันธ์ห้า จะได้เข้าถึงซึ่งพระนิพพาน"

อันที่จริงนั้นอันนี้เป็นบทขยายความของอรรถาธิบายที่อาจารย์อธิบาย อันที่จริงพระพุทธเจ้าท่านทรงทราบอยู่แล้วว่าพระปุณณะเถระนั้นทรงเข้าถึงในความเป็นอรหันต์ โดยปฏิสัมภิทาญาณ แต่ท่านกล่าวคำถามขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องแสดงความจริง เนื่องจากพระอรหันต์นั้นเป็นบุคคลที่ไม่เกรงกลัวความตาย ท่านเลยพูดถึงความตาย การถูกทำร้าย เพื่อเป็นเครื่องยืนยันว่าพระปุณณะนั้นสิ้นจากกิเลสแล้ว เมื่อพระปุณณะตอบคำถามของพระพุทธองค์ครบทุกข้อ พระพุทธองค์ก็มีพระพุทธานุญาตอนุญาตให้พระปุณณะเถระเดินทางกลับไปที่ปราณบุรี ท่านก็ปรากฏเป็นพระอรหันต์ เป็นพระภิกษุ เป็นพระอรหันต์พระองค์แรกของประเทศไทย หรือเรียกว่าดินแดนสุวรรณภูมิ ซึ่งในยุคนั้น ก็เป็นยุคที่เรียกว่ายุคทราวดี ช่วงนี้ก็เป็นกำลังที่ยุคทราวดีกำลังขึ้นนะ

ก่อนหน้าที่พระพุทธศาสนาจะปรากฏอาณาจักรทราวดีศรีเทพนคร ก็มีการบูชาผีที่บูชาพระผู้เป็นเจ้าของบูชาสุริยเทพ บูชาจันทร์เทพ บูชาเทพเจ้าตลอดจนมีนักพรตฤๅษีดาบสทั้งหลายปรากฏอยู่ เมื่อพระปุณณะเถระกลับมาที่ปราณบุรี เรื่องราวก็เข้าถึงกษัตริย์แห่งเขตแคว้นในอาณาจักรทราวดี ซึ่งพื้นที่นั้นปรากฏอยู่ในเขตเมืองราชบุรี ซึ่งเจ้าชายของอาณาจักรทราวดีในบริเวณนี้มีความศรัทธามีความเคารพเลื่อมใส ตอบรับการเผยแผ่พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาของพระปุณณะเถระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความเป็นปฏิสัมภิทาญาณ อรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณของพระเถระ เจ้าชายแห่งอาณาจักรทราวดีนั้นก็ยิ่งมีความศรัทธาอย่างยิ่ง สอบถาม ถามข้อธรรมโดยละเอียดมากมายมหาศาล พระปุณณะเถระก็ตอบได้ทั้งหมด แม้แต่บางเรื่องที่เป็นเรื่องราวลึกลับโบราณ ทรงถามแม้กระทั่งต้นกำเนิดของมนุษย์เกิดขึ้นได้อย่างไร

พระปุณณะเถระก็เล่าให้ฟังว่าสมัยก่อน สมัยนั้นก่อนที่จะเกิดโลก มีแต่พลังงาน เป็นแสงสว่าง จิตทั้งหลายอยู่ในสภาวะแห่งความเป็นพรหม คือกายแห่งแสงจนกระทั่งจักรวาลค่อยๆ ก่อตัวขึ้นช้าๆ ในขณะที่จักรวาลก่อตัวนั้น ก็เกิดรสหอมหวานที่เรียกว่าม้วนดินเกิดขึ้น พรหมท่านก็เสด็จมาสัมผัสแล้วได้กลิ่นหอมของม้วนดินก็เลยใช้นิ้วแสงสว่างนี้ค่อยๆ สัมผัสแล้วก็ค่อยๆ ชิมรสของม้วนดิน ซึ่งในวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ก็มีข้อมูลออกมาว่าต้นกำเนิดของจักรวาลนั้น มีรส

หวาน ซึ่งก็บังเอิญมาตรงกันไฉนภายหลัง แต่คราวนี้เมื่อพรหมท่านชิมรสหวานของม้วนดินจากกายที่เป็นแสง มีความหยาบ ดิดในรส จากกายที่เป็นแสงก็ค่อยๆปรากฏกายหยาบขึ้น จนกระทั่งเกิดพรหมนั้นก็กลายเป็นมนุษย์กลายเป็นดิน มีธาตุดินคือมีขันธ์ห้าปรากฏขึ้น

คราวนี้ถึงเวลาพอเป็นผู้ชายอยู่คนเดียวมานานเข้า อันนี้คืออยู่ในประวัติ เดี่ยวจะเล่าต่อให้ฟังว่าแล้วเรื่องราวทั้งหมดปรากฏขึ้นได้อย่างไร หลังจากพรหมองค์แรกกลายเป็นผู้ชายอยู่นานเข้าก็เหงา ก็เลยเนรมิตอริษฐานกลายเป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่งขึ้น จากนั้นความอยากความปรารถนาคือกิเลส กามราคะก็ก่อเกิดขึ้นจากการมีกายเนื้อ ให้เราพิจารณา จากพรหมไม่ต้องการเสพ ไม่ต้องการอาหาร ไม่ต้องการกายเนื้อ ไม่ต้องการกามารมณ์ แต่ด้วยการมีกายเนื้อกลายเป็นกายหยาบ หยาบลงจนกระทั่งมีการเสพสมจนปรากฏมาเป็นลูก มีออกมาเป็นเด็ก ครั้งแรกที่มีลูกมาครั้งแรก พรหมผู้ชายเห็นเป็นเด็ก อันนี้คืออยู่ในตำนาน ก็ได้ตัดสินใจกินเด็ก คือกินลูกของตัวเอง คราวนี้ต่อมามีลูกคนที่ 2 พรหมที่เป็นแม่มีความห่วงความรักว่าฉันคลอดของฉันมา ฉันรักของฉันก็เลยบอกว่า ท่านพี่ขอเลี้ยงไว้สักคนหนึ่ง พรหมผู้ชายก็เลยตัดสินใจลูกคนที่ 2 นี้ไม่กิน

จากนั้นก็เกิดออกลูกออกหลานมาเรื่อยๆกลายเป็นต้นตำนานกำเนิดของมนุษย์ ซึ่งเรื่องนี้คือเรื่องที่พระปณณะเถระเล่าให้เจ้าชายอาณาจักรทราวดีฟัง แต่คราวนี้เรื่องราวต่างๆที่ท่านเล่าด้วยความที่ท่านเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ เรื่องราวต่างๆตัวละครเชื่อมโยงจนมาถึงยุคปัจจุบัน

เจ้าชายแห่งอาณาจักรทราวดีนั้น มีพระนามว่า พระเจ้าเดือนเด่นฟ้า เป็นลูกศิษย์ที่ศรัทธาในพระปณณะเถระ แล้วก็มีการรักษาท่านหนึ่งซึ่งเจ้าเดือนเด่นฟ้าได้รับสั่งให้อารักษ์ท่านนั้น ช่วยจารึกเรื่องราวทั้งหมดที่พระปณณะเถระใช้กำลังแห่งปฏิสัมภิทาญาณ ย้อนไปตั้งแต่ต้นกลับ ในการกำเนิดมนุษย์จนกระทั่งในตำนานคำทำนายนั้นปรากฏมาสิ้นสุดในยุคของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่เก้า ท่านทำนายไว้ล่วงหน้าโดยที่อารักษ์ที่มีหน้าที่บันทึกในลักษณะของการใช้แผ่นดินเหนียว ชีตเป็นอักษร ถ้าเป็นภาษาของโบราณคดีก็เรียกว่าเป็นอักษรชนิดคูนiformคือมีการขีดเป็นสัญลักษณ์บ้างเป็นรูปบ้าง แล้วก็นำกระเบื้องจานนั้นที่จานด้วยฝีมือของอารักษ์ขีดไว้บนแผ่นดิน แผ่นดินเหนียว นำแผ่นดินเหนียวไปเผากลายเป็นกระเบื้อง กระเบื้องที่มีความแข็ง อายุต่อมาพันปี โดยที่พระปณณะเถระได้พยากรณ์ไว้ว่า ต่อไปเจ้าเดือนเด่นฟ้าท่านจะปรากฏเป็นกษัตริย์นามว่าภูมิพล ส่วนอารักษ์ที่เขียนนั้น อดีตชาติคือช่างปาลิลเลย ที่ขาดใจตายในขณะที่พระพุทธรองค์ท่านทรงเสด็จไปอยู่ป่าแล้วก็เสด็จกลับเมือง ช่างปาลิลเลยก็โตขึ้นมากลับชาติมาเกิดมาเป็นอารักษ์ที่เขียน และอารักษ์ที่เขียนนั้นพอมาถึงในยุคสมัยร่วมสมัยกับปัจจุบัน ท่านก็จะปรากฏเป็นผู้ที่มีหน้าที่มาแปลเรื่องราวอักษรทั้งหมด ซึ่งปัจจุบันท่านมีนามว่า เจ้าคุณอ่ำ วัดโสมนัส แต่ปัจจุบันท่านมรณภาพไปแล้ว หลังจากที่ท่านแปลจารึกครุฑทั้งหมด แล้วก็บันทึกเป็นหนังสือในสมัยปัจจุบัน โดยที่เจ้าคุณอ่ำนี่ต่อไปก็จะเป็นพระโพธิสัตว์ในพระอนาคตวงศ์อยู่ในสิบอันดับนั้น ซึ่งเรื่องราวทั้งหมดนั้น เป็นช่วงเวลาที่เป็นเรื่องของการฟื้นคืนบารมีกำลัง ของพระพุทธรศาสนาตั้งแต่สมัยทราวดี ซึ่งเรื่องราวนี้หลายคนน่าจะรู้ว่ามีพระภิกษุที่เกิดร่วมสมัยกับพระพุทธรองค์เป็นคนไทยคนแรกที่เป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณและเป็นพระภิกษุชาวไทย ซึ่งเรื่องราวนี้ก็มีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกับการปรากฏของยุคชาวลีโล่ ตำนานต่างๆ บารมีเก่าต่างๆ ค่อยๆผุดฟื้นคืนขึ้นมา

ให้เราลองพิจารณา สำหรับคนที่สนใจในเรื่องราวที่ปรากฏอยู่ในจารึกนี้ จารึกนี้เรียกว่า"จารึกครุฑ" จังหวัดราชบุรี สมัยโบราณเรียกว่าเมืองรัฐพลี เป็นเมืองโบราณตั้งแต่สมัยทราวดี ทรัพย์สมบัติสมัยนั้นก็ยังมีสัมฤทธิ์ มีทั้งลูกประคำเล็กๆเป็นหลากสีเป็นเครื่องประดับ ชาวเมืองก็มีความสนใจในศิลปในธรรม พระพุทธรศาสนาปรากฏยุคแรกนอกเหนือจากยุคที่มาเจริญต่อในช่วงเวลาที่พระเจ้าอโศกมหาราช ได้ส่งพระราชโอรสพระราชธิดาออกมาเผยแผ่ศาสนา แต่ว่าตั้งแต่ต้นในสมัยพุทธกาลนั้นประเทศไทยก็ถือว่าไม่ว่างเว้นจากพระอริยเจ้ามาตั้งแต่ต้น

ตอนนี้ก็ให้เราน้อมจิตอธิษฐานต่อพระปณณเถระ พระอรหันต์องค์แรกชาวไทย ว่าขอกระแสแห่งธรรมที่ท่านรู้เห็นแล้ว กระแสแห่งปัญญาญาณญาณทัศนะลึกลับซึ่งละเอียดถูกต้องแม่นยำอัศจรรย์ ขอญาณเครื่องรู้อันถูกต้องนี้รวมถึงกระแสธรรมอันตรงต่อมรรคผลพระนิพพานนี้ ของจงปรากฏกับดวงจิตข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าเข้าถึงซึ่งพระนิพพานได้โดยง่ายโดยพลันด้วยเถิด

สำหรับวันนี้อาจารย์ก็ได้เดินทางไปจังหวัดราชบุรี ทำงานในส่วนสำคัญซึ่งจะมีพิธีบวงสรวงอธิษฐานจิตอาราธนาพระอุปคุตเถระเจ้าให้เมตตาปราบมารซึ่งขัดขวางการปรากฏขึ้นของยุคชาวลีลา ซึ่งเป็นปกติตั้งแต่สมัยที่พระเจ้าอโศกมหาราชนั้นจะมีสังคายนาพระไตรปิฎก แล้วก็มารมาขัดขวางไม่ให้สามารถกระทำการเกิดยุคความรุ่งเรืองแห่งพระพุทธศาสนาได้ พระอุปคุตเถระเจ้าก็เมตตาปรากฏมาเป็นคู่ปรับ กำราบมารจนกระทั่งผ่านเข้าสู่ยุคแห่งความเจริญในสมัยพระเจ้าอโศก ในช่วงปัจจุบันนี้ก็ยุคเป็นช่วงเวลาที่กำลังจะขึ้นสู่ยุคชาวลีลาในพันปีต่อมา

ดังนั้นพิธีบวงสรวงก็มีเหตุที่ทำให้ไปจัดในสถานที่ที่เป็นเมืองราชบุรี คืออาณาจักรเขตเดิม เขตเก่าของอาณาจักรทวารวดี ไปกราบเรียนน้อมจิตกราบพระปณณเถระ สำหรับพระอัฐิพระปณณเถระรวมถึงถ้าที่ท่านเสด็จปรินิพพาน อยู่ที่ถ้ำฤๅษีเขาสูง จังหวัดราชบุรี พระอัฐิท่านก็มีสถูปยังปรากฏอยู่บนเขา กระแสน้ำบารมีที่ท่านก็ยังปรากฏอยู่ รวมถึงเมืองคูบัว เมืองโบราณก็ยังมีปรากฏกระแสของความศักดิ์สิทธิ์กระแสธรรมตั้งแต่แรกขึ้น รวมถึงสถานที่ที่ถ้ำฤๅษีเขาสูงนี้พระพุทธเจ้าเคยเสด็จมา พระอรหันต์เคยเสด็จมา แล้วก็ปรากฏพระพุทธฉายขึ้นในถ้ำฤๅษีเขาสูง เป็นต้นตำนานของสุวรรณภูมิเถา ซึ่งหากใครสนใจก็เดี๋ยวจะมีลิงค์ของ e-book ให้เราสามารถค้นคว้าศึกษาอ่านได้ ภาษาเป็นภาษาโบราณซึ่งอาจจะต้องทำความเข้าใจในระดับหนึ่ง ต้องใช้กำลังของสมาธิค่อยๆ อ่านค่อยๆ ไล่ คราวนี้งานที่จะมีการบวงสรวงก็จัดขึ้นที่วัดเขากรวัด จังหวัดราชบุรี แล้วก็พระอาจารย์เจ้าของเป็นท่านเจ้าอาวาสวัดท่านก็เมตตาเอื้อเพื่อสถานที่รวมทั้งท่านกำลังสร้างหลวงปู่ทวดองค์ใหญ่ที่สุดในจังหวัดราชบุรี อันนี้ก็น่าจะตรงกับกระแสของลูกศิษย์สายหลวงปู่ทวดหลวงตาม้า เพราะว่าตัวท่านเจ้าอาวาสก็สวดมนต์พระจักรพรรดิอยู่ อันนี้ก็ปลุกกระแสให้กระแสบุญเก่า ให้กระแสบารมีเก่า กระแสธรรมเก่า ตั้งแต่สมัยพุทธกาลปรากฏพื้นดินกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

อันนี้ก็เป็นที่ที่เราช่วยกันทำเพื่อทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เป็นเรื่องที่ทำเพื่อส่วนรวม อันนี้ถ้าใครที่มีจิตศรัทธาก็สามารถไปร่วมงานได้ในวันที่ 19 พฤศจิกายน ที่จังหวัดราชบุรี อันนี้ก็ขอตั้งจิตอธิษฐานขอให้ผู้ที่มีเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมเคยเกิดเคยสร้างบารมีมาตั้งแต่ยุคเริ่มต้นสมัยทวารวดี อาณาจักรที่เก่าแก่ยิ่งกว่าสุโขทัย ก็ขอให้มาร่วมแรงร่วมใจกัน รวมถึงถึงวันงานเสร็จพิธีบวงสรวงอาจารย์ก็จะพาไปกราบพระปณณเถระ พาไปที่วัด สถานที่ที่เป็นคูบัวที่เป็นที่บรรจุแผ่นกระเบื้องจานของเมืองคูบัว

สำหรับวันนี้เราก็ได้กำหนดจิตพิจารณา ดู ได้มีความรู้ว่าเขตประเทศไทยนั้นไม่เคยว่างจากพระอรหันต์ ดังนั้นเราที่ปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน ในส่วนหนึ่งเราทำเพื่อความหลุดพ้นประโยชน์ของตนก็จริง แต่เราก็ปฏิบัติเพื่อสืบสานให้สายแห่งความเป็นพระอรหันต์ สายแห่งมรรคผลพระนิพพานไม่ขาดช่วงขาดตอนไปจากดินแดนสุวรรณภูมินี้ไปได้ ตามคำที่พระพุทธองค์ทรงอธิษฐานจิตไว้พระธาตุจอมกิติติ ว่าขอฝากดินแดนสุวรรณภูมิแห่งนี้ ฝากพระมหากษัตริย์ทั้งหลายช่วยพิทักษ์พระพุทธศาสนา ให้เป็นที่ที่ไม่ว่างเว้นจากพระอริยเจ้า เป็นเขตที่สามารถจารึกพระพุทธศาสนาได้ 5,000 ปี อันนี้จริงๆ เป็นปฐมเหตุ ที่เราทั้งหลายมาพบประสพเจอกัน เพราะเราหลายคนทีลงมาเกิดไม่ว่าจะลงมาจากสวรรค์ก็ดี ลงมาจากพรหม ไม่ว่าจะลงมาจากสวรรค์ชั้นดุสิต ลงมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ หรือบางคนขึ้นมาจากภพแห่งพญานาคนคร เราก็ล้วนแต่อธิษฐานที่จะมาทำหน้าที่นี้ ดังนั้นก็ขอให้แรงอธิษฐานจิตแรงรู้ตื่น เป็นเหตุให้ปรากฏประจักษ์

อย่างวันนี้เหตุการณ์ที่เดินทางไปประสานงานในเรื่องงานบวงสรวงกิติ ในการไปกราบพระปทุมเถระ ไปที่เมืองคูบัว เมืองโบราณก็ล้วนแต่มีเรื่องปฎิหาริย์อัศจรรย์ ไฟเปิดโปร่งตลอดตามที่อธิษฐานจิตไว้ ฝนมาตกตอนที่เริ่มสอนสมาธิพอดี ทุกอย่างปลอดภัยโล่งทั้งหมด เมื่อไรก็ตามที่บวงสรวงแล้วใครที่ติดขัด ใครที่ถูกอุปสรรคขัดขวาง ก็จะมีแต่ความคล่องตัวขึ้น เจริญขึ้นทั้งการปฏิบัติ แล้วก็เจริญขึ้นทั้งทางโลก

สำหรับวันนี้ก็ให้เราน้อมจิตทรงอารมณ์ในความเป็นกายพระวิสุทธิเทพอยู่บนพระนิพพานนั้น น้อมจิตกราบลาพระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์ ตั้งจิตอธิษฐาน ขอบารมีพระปทุมเถระบนพระนิพพานปรากฏขึ้น ขอพระองค์เมตตาแผ่กระแสพรหมนาสาธุกับเราทุกคนที่ปฏิบัติด้วยเทอญ

อารมณ์จิตสว่างผ่องใส ชุ่มชื้นรับกระแส ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่เหตุบังเอิญ มีเหตุมีปัจจัย

จากนั้นกราบลาทุกท่านทุกๆพระองค์ แล้วก็น้อมจิตอธิษฐานเป็นแสงสว่าง กายพระวิสุทธิเทพแผ่สว่างลงมายังชั้นห้า ร่างกายเนื้อนี้ ขอกระแสธรรมกระแสสมรรถผลพระนิพพาน ขอจงลงมายังโลกนี้ ลงมายังดินแดนสุวรรณภูมิ ขอกระแสแห่งการเจริญพระกรรมฐานชำระล้างฟอกธาตุชั้นชั้นห้าของข้าพเจ้าให้สะอาดบริสุทธิ์ผุดผ่อง สว่าง ผ่องใส ขอกระแสบุญจากการเจริญพระกรรมฐานนี้แผ่สว่างไปทั่วทุกภพทุกภูมิเปิดสามโลกธาตุ กระแสบุญจงถึงทุกท่านทุกรูปทุกนาม อย่างอัศจรรย์ จิตสว่างผ่องใส

จากนั้นหายใจช้าๆลึกๆ หายใจเข้าพุท ออกโธ ครั้งที่ 2 ธัมโม ครั้งที่ 3 สังโฆ

จิตมีความปิติยินดี จิตมีความอิ่ม มีความเบิกบาน เราผู้ปฏิบัติเมตตาสมาธิไม่ว่าจะฟังในวันนี้ก็ดี หรือมาฟังภายหลังก็ดี เป็นผู้ที่มีกำลังใจในการช่วยทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เป็นกำลังของพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราช่วยเราทำในเรื่องของสวนทิพย์ ภาคทิพย์เป็นสำคัญ ดังนั้นเราจึงต้องเร่งศักยภาพในการปฏิบัติให้ถึงความเป็นทิพย์ของจิต ให้เกิดกำลังให้มากที่สุด จะได้ช่วยชาติบ้านเมืองศาสนาพระมหากษัตริย์ เมื่อใจเราเป็นสุขใจเรามีความอิ่มเอมแล้ว เราก็มโทนาสาธุกับเพื่อนที่ปฏิบัติ กลัยามิตรทั้งหลายที่ปฏิบัติด้วยกัน บุญทั้งหลายเราโมทนาซึ่งกันและกัน กุศลความดีที่เราไปทำถวายมหาสังฆทานกิติ ที่เราเจริญพระกรรมฐานกิติ ที่เรารักษาศีลกิติ ขอให้ถึงทุกรูปทุกนาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันนี้เราก็กถวายสังฆทานทั้งหมดจำนวนสิบสี่ชุดใหญ่ มหาสังฆทานสิบสี่ชุดใหญ่ สังฆทาน 501 ชุด ปัจจัยวางบนพระเพลาคือตักของพระพุทธรูปชุดใหญ่ 80 บาท เป็นปัจจัยที่คนเขาร่วมภายหลัง เราก็วางไว้ตรงองค์พระบุญอันนี้ก็เลยเป็นบุญใหญ่ที่เราไปเปิดไปแผ่ให้กับชาวอาณาจักรทราวดี พอไปถึงที่เมืองคูบัว ก็เหมือนมีเรื่องอัศจรรย์ เขาจัดงานพอดี มีการรำฟ้อน แต่ในภาคทิพย์ ก็เห็นว่าคนโบราณในยุคโบราณสมัยทราวดี เขามาฟ้อนต้อนรับ ในขณะที่เราไป ก็ขอให้กุศลเหล่านี้ถึงพวกเราทุกคนที่ปฏิบัติ

สำหรับวันนี้ก็ขอโมทนาบุญกับทุกคน มีเพิ่มเติมหนึ่ง สำหรับใครที่สนใจในเรื่องการอ่านสุวรรณภูมิภิกขา ให้ตั้งจิตอธิษฐานก่อนว่า "หากข้าพเจ้าเคยเกิดในยุคสมัยของทราวดี ขอจงเกิดญาณเครื่องรู้ สามารถอ่านสุวรรณภูมิภิกขาได้อย่างเข้าใจกระจ่างแจ้ง ชัดเจน เห็นภาพทุกอย่าง เป็นกำลังความเป็นทิพย์ เป็นกำลังของมโนเมยิทธิ เห็นภาพเหตุการณ์เรื่องราวทุกอย่างปรากฏกระจ่างอัศจรรย์ชัดเจนด้วยเถิด"

อันนี้ก็ฝากไว้ บังเอิญท่านบอกมาเมตตาบอกมา ขอโมทนาบุญนะ เตียวก็พบกันใหม่สัปดาห์หน้า เดือนตุลาคมช่วงกลางเดือนถึงปลายเดือน อาจารย์ก็ไปแผ่เมตตาที่ต่างประเทศ ก็อาจจะต้องหยุดอีก ห้องนี้ก็เลยขาดไปหลายวันหลายสัปดาห์อยู่ ก็พยายามไปฟังไปฝึกปฏิบัติทวนย้อนหลัง เพื่อที่ว่าเราจะได้ยังรักษากำลังใจสมาธิกำลังกรรมฐานไว้ได้อย่างต่อเนื่อง

สำหรับวันนี้ก็โมทนากับทุกคน สวัสดีครับ